

SETEMBRE A L'AVENTURA

Setembre havia caigut sobre la ciutat i les finestres obertes li havien portat la flaire marcida de les fulles. I tanmateix troba precíós el to grogós damunt el negre asfalt, l'estretor de les ombres nuades als vells plàtans i el comiat del sol estiuenç. Ja comença a fresquejar i és agradable sentir la tardor expandir-se com una llengua sobre la ciutat; la seva frescor neteja, de l'escalf tant cruent, les entranyes de les cases i de les persones.

Té setanta anys, i unes cicatrius llaurades dins i fora del pit; aquest podria ser el seu currículum més recent, malgrat tot el seu somriure expressa una serena alegria. Només qui s'ha vist entre la vida i la mort sap trobar valor i sentit en allò que abans no era gens important. Aquesta segona oportunitat se la pren talment com un infant que porta les butxaques plenes de caramels i de bons auguris, i mira el seu reflex, brollant en el mirall, com si fos un regal que va perdre i que cada matí retroba de nou.

Ara, els seus metges, plens de bona voluntat, això sí, s'esmercen a receptar-li una vida sense cap neguit i també adéus a molts altres apetitosos desitjos.

Segons sembla la gent gran s'ha d'arrecerar al caliu dels fills i dels néts, que això s'ha d'entomar amb alegria i donant gràcies.

Ella alçava les celles però callava. El dies que va estar ingressada, li van ser de molta ajuda les visites dels metges, però tan bon punt va estar recuperada, tots els consells i receptes que li van donar a posteriori de l'operació se li havien fet carregosos. No estava acostumada ni a rebre'n ni a escoltar-ne de consells i menys en aquelles alçades de la seva vida. La veritat és que encara sentia dins el seu cos uns batecs de gosadia que la feien anar cap a endavant

sense mirall retrovisor. Justament, no li agradava mirar enrere, ni tampoc planificar, mes a mes, la resta de la seva vida, tot i que era conscient de que en aquell trajecte, llarg o curt, també l'acompanyaria el rau-rau de les ferides, però tot i així no tenia cap intenció d'avorrir-se.

-Em trobo molt bé, tot està bé, pensava, i m'espera la meravella d'olorar plenilunis, la felicitat de saber que les roses s'il·luminen per a mi. I és que entre ruixat i ruixat de tants i tants anys ja viscuts m'he fet madura de cos, i he agafat massa experiència, per això he après que es poden fer bonic vitralls amb vidres trencats, i que es poden compondre bels poemes amb les més velles paraules, i que, per molt que ja tingui al damunt el fred hivernal, ho tinc tot a punt per trobar el més càlid i gruixut abric en les coses més fines i petites. Tots naixem per a morir, però cal sentir-se viu en totes les parts del camí. Sé que potser m'hauré d'asseure; sé que potser cauré moltes vegades però mentre encara pugui m'aixecaré. No vull quedar atrapada en la por. Vull mirar als ulls dels meus fills sense temença, i, quan a mi em plagui, convidar-los a dinar amb il·lusió o, encara millor, que em convidin que per això estan.